

EEN STERVEND BEROEP door JUL. TERLINGEN

(Bij Kees Wingelaar, den kruidenzoeker te Loosdrecht)

MIDDEN in de plassen, aan den weg dien van Oud-Loosdrecht naar Kortenhoef gaat, woont de laatste Nederlandsche kruidenzoeker: Cornelis Otto Wingelaar. Sinds 250 jaar hebben de Wingelaars van Vader op zoon hun beroep uitgeoefend, zochten zij in het water de kruiden, die de grondstof leveren voor allerhande geneesmiddelen: De kalmoes, valeriaan, kruizemunt, watermunt, mispels, elzebladeren, bitterzoet, lindebloesem, brandnetel en nog vele anderen.

Kees' vader zocht een verscheidenheid van 42 kruiden — Kees' zonen zullen er geen enkele meer vinden. Met hem sterft de laatste kruidenzoeker uit, tenzij . . .

Ja, tenzij het bijna onmogelijke mogelijk wordt. Het is niet noodig dat hiervoor een wonder gebeurt, of een geweldige omwenteling wordt teweeg ge-

bracht, want het gaat alleen om een boterham, om een bestaan voor den kruidenzoeker.

In de laatste jaren betrekken de afnemers van den kruidenzoeker (de pharmaceutische groothandels), op enkele gunstige uitzonderingen na, hun kruiden het meest uit 't buitenland, vooral uit Rusland. Waarschijnlijk, dat men daar de kalmoes een gulden per 50 kilo goedkooper levert . . .

De prijzen van deze waterproducten worden dus door de buitenlandsche concurrentie gedrukt.

Een verschijnsel, dat momenteel in den handel overal voorkomt. Met dit verschil evenwel, dat de normale, toch reeds lage kostprijs der ruwe kruiden, voor den kruidenzoeker net toereikend was, om den honger buiten de deur te houden!

Vervolgens neemt de groei der voornaamste kruiden jaar op jaar af.